Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 411/2022
20.03.2025. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анђелка Радовановић адвокат из ..., против туженог ЈП „Спортско културни центар Обреновац“ са седиштем у Обреновцу, чији је пуномоћник Александар Лазић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3757/21 од 05.11.2021. године, на седници одржаној 20.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3757/21 од 05.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3757/21 од 05.11.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3757/21 од 05.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу П1 37/19 од 09.02.2021. године у ставу првом, другом и четвртом изреке којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу месечне износе појединачно опредељеним тим ставом изреке са законском затезном каматом од доспелости до исплате, на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од маја 2016. закључно са мартом 2019. године, и доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на досуђене износе и да му накнади трошкове парничног поступка од 291.678,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени да тужиоцу накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора за 2016. годину, 2017. годину и 2018. годину у укупном износу од 233.295,00 динара са законском затезном каматом од 18.04.2019. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на став први изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног

права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд на основу члана 404. став 2. ЗПП, у вези с чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде штете због неисплаћене зараде и уплате доприноса, имајући у виду да је раније донетом правноснажном пресудом Основног суда у Обреновцу П1 69/16 од 14.09.2017. године утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос. Досуђени износи, који су утврђени на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, представљају накнаду штете у висини изгубљене зараде коју би тужилац остварио на радном месту ..., на ком је радио пре усменог отказа уговора о раду, која је тужиоцу досуђена на основу члана 191. став 1. Закона о раду, којима је прописано да ће суд на захтев запосленог одлучити да запосленог врати на рад, накнади му штету и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у ком запослени није радио.

Врховни суд налази да су нижестепени судови, према чињеницама утврђеним у поступку о тужбеном захтеву одлучили применом материјалног права на начин којим се не одступа од судске праксе, односно од уобичајеног тумачења и примене материјалног права, при чему тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Стога ни прихватање одлучивања о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Погрешна примена материјалног права, на коју изјављена ревизија указује, представља законски основ за изузетну дозвољеност посебне ревизије само уколико, због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци, постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, или потреба за новим тумачењем права, али ни за тим у конкретном случају нема потребе.

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези с чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Наиме, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У тужби поднетој 18.04.2019. године, као вредност предмета спора означен је износ од 3.032.836,95 динара који очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, те ревизија туженог није дозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је изјављену ревизију одбацио другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић